Analize și opinii

Dan Diaconu: Gustând din prăjitura deglobalizării

Acum 18 seconds 1 Vizualizari 11 Timp de citire

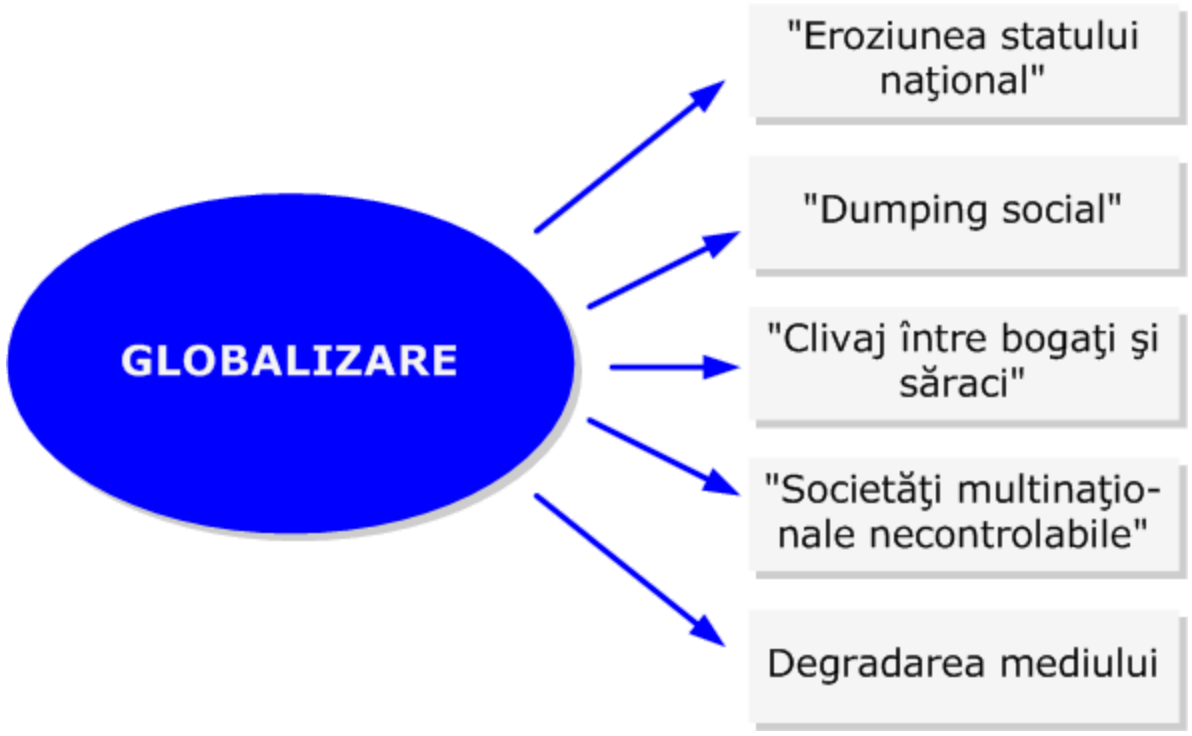

Pare că mai nimeni nu a înțeles exact ce e cu globalizarea. Totul a venit cu promisiuni minunate. E o singură lume, astfel încât ce e rău în a o avea pe toată la dispoziție? De ce n-am avea o lume în care să ne mișcăm liberi și în care totul să fie hiper-optimizat? Am tot experimentat-o, până când se ajunsese la nebunia ca roșiile din SUA să fie exportate în China doar pentru a fi împachetate. În ciuda faptului că totul părea stupid, era un model interesant. Dar care era scopul său?

Într-un fel, „lumea mare” are o oglindă mai mică, iar acea oglindă a sa se numește Uniunea Europeană. Dacă vreți, UE este un model de globalizare la scară mică: se deschid toate granițele, oamenii și produsele circulă libere în timp ce un ciudat program de convergență caută să alinieze inclusiv politic statele membre. Atâta timp cât ne este bine de ce ne-am plânge? – se vor întreba unii. Și, la urma urmei, chiar așa e. Doar că, treptat, ne-am trezit că am rămas în fundul gol. România a fost total dezindustrializată, ajungându-se la nebunia ca inclusiv pâinea să ne vină sub forma aluatului congelat. Care-i modelul nostru economic? Vindem materii prime brute(petrol și alte resurse subterane, grâne etc) și importăm produse finite(benzină, motorină, pâine, mâncare s.a.m.d.). Adică de la noi pleacă o materie brută care, după ce i se aplică o prelucrare industrială, ni

se întoarce sub forma unui produs finit, mult mai scump. Teoria globalizării spune că asta e OK deoarece aceste prelucrări se fac în niște fabrici hiper-optimizate, astfel încât să se plătească prețul minim. De

Culmea, cu toate că e o tâmpenie din punct de vedere logic, treburile chiar așa au stat. Vedeai cum fabrica din propria curte nu făcea față prețurilor practicate de una de la mii de kilometri. Și astfel, fabrica ta se închidea(sau era cumpărată de acea mega-fabrică globală pentru a fi închisă), în timp ce cea globală prospera. Care era prețul? E cel pe care-l vedem acum la noi. Un asemenea model, pentru cei care-i pică în capcană, este absolut devastator întrucât ajungi să ai deficite de imense de cont curent, care se transformă în deficite bugetare și care sunt acoperite cu ajutorul împrumuturilor. Împrumuturi acordate de aceeași mafie care susține globalismul. Și uite-așa ajungi înhămat la căruță. Mă rog, care-ar fi problema atâta vreme cât „*așa merg lucrurile peste tot?*” – ne-am putea întreba. Păi e o problemă întrucât partea economică e doar jumătate din întreg. După cum bine vedem în Europa, vine și cealaltă jumătate, anume partea politică. Brusc, te trezești că trebuie să implementezi tot felul de idioțenii care-ți vin în plic, cu termen de finalizare imediat. Și uite-așa înțelegi capcana globalismului. Presupunând că nu vrei să execuți ceea ce ți se cere, te trezești cu diverse sancțiuni și-abia atunci conștientizezi că treburile nu-s chiar atât de dulci precum crezi. Practic ești total dezarmat , timp în care cei care-ți cer să faci ceea ce vor ei au toate armele din lume. O simplă decizie de-a lor de a te tăia dintr-un circuit te distruge, întrucât instantaneu se instalează foamea și nervozitatea în populație, după care urmează nebunia absolută. Idioții utili ai globaliștilor se activează, ies la proteste, fac dezordine și uite-așa, brusc, țara ți se transformă într-un haos. Și abia atunci conștientizezi că ești pus în fața unei alegeri extrem de păguboase: ori alegi să li te opui, transformându-te în victimă, ori mergi pe calea lor, transformându-ți întreaga țară în victimă. Cam așa poate fi decriptată apartenența noastră la globalismul european. Și cam așa au stat treburile inclusiv la nivel mondial.

Ceea ce e cert este că globalismul, așa cum a fost desenat el, a funcționat doar strict ca efect al subvenționării marilor jucători globali. Firmele multinaționale au beneficiat de finanțări grase la dobânzi aproape zero, devenind astfel incorect *competitive* pe piață. Pentru a se impune au aplicat politici ilegale de dumping, până când și-au îngropat competitorii mai mici. Și, treptat, s-au transformat în monopoluri. Ce face un monopol după ce înhață o piață? Ați ghicit: crește prețurile. Și uite-așa apare „Globalismul v.2” – cel în care prețurile tot cresc din lipsa competiției, timp în care monopolurile transnaționale își externalizează propriile ineficiențe și lăcomia pe spatele consumatorului final. N-au de ce să se teamă, doar competiția nu există. De partea cealaltă, solicitările politice devin din ce în ce mai aberante, punându-l pe căutătorul de „rai politico-economic” în fața adevărului despre globalizare, anume că sistemul este unul menit jafului și înrobirii pe termen lung. Dar ce să faci? Că dacă te miști chiar și lateral ești distrus.

Ei bine, în mare, asta a fost poziția ingrată în care s-a trezit Rusia. După ce Putin și-a consolidat puterea, a trecut frontal la atac. Prima „declarație de independență” a avut-o atunci când a naționalizat Yukos. Puțini știu că toată acțiunea s-a petrecut în aproape ultimul moment în care s-ar fi putut petrece. Declarațiile recente ale lui Hodorkovski au fost cât se poate de clare: acesta îi cedase de facto controlul Yukos lui Rotschild, iar ceea ce urma era o „*vânzare internațională de succes a companiei*”, în care el înhăța o sumă obscenă, iar vectorii globaliști din domeniul resurselor obțineau controlul asupra a 80% din hidrocarburile rusești. La momentul

respectiv mișcarea lui Putin a fost una extrem de curajoasă. Doar că a jucat rolul prostului, lăsând să se creadă că totul a fost cauzat de o problemă personală pe care a avut-o cu Hodorkovski. Iar pentru a-și

vegheat calmă. Privind retrospectiv vom înțelege că întreaga politică a Rusiei a fost una de păcălire a globaliștilor, pe măsură ce și-a consolidat arhitectura internă. Putin a făcut parte din toate cercurile globaliste posibile, dar apartenența sa a fost menită doar adormirii vigilenței dușmanului.

Așa se face că, în momentul în care Occidentul a pătruns cu bocancii în Ucraina, Rusia a putut să reacționeze. Prima dată prin preluarea Crimeei(care a fost întotdeauna pământ rusesc, exact ca și Ucraina. Au apărut atunci primele sancțiuni. Culmea, Putin a plusat, mergând pe auto-sancționare prin refuzul de a cumpăra alimente din Europa. A fost, dacă vreți, pariul său cu agricultura. În prima fază lipsa de proteină animală l-a făcut să importe carne de aligator, dar treptat a reconstruit de la zero întreaga zonă agro-zootehnică, împreună cu industria secundară, cea de procesare, apoi cu lanțurile de distribuție și desfacere. Brusc Rusia s-a trezit că ajunge primul producător mondial de cereale și, mai mult, că sancțiunile i-au creat un climat economic favorabil. A fost o primă gustare din dulcea prăjitură a deglobalizării. Apoi, declanșarea războiului din Ucraina a pus Rusia în pragul unei izolări pe care mulți o credeau terminală. Tăiată de la SWIFT, cu sumele din băncile occidentale blocate și cu o grămadă de restricții de import, totul părea pierdut. Însă schema pare a fi fost exersată și calculată înainte de către ruși. Ce s-a întâmplat? Vă spun că doar din reinternalizarea în zona de software au apărut oportunități excepționale. Producătorii Astra Linux s-au trezit că nu fac față comenzilor, cei ai Postgres PRO au primit comenzi de înlocuire a soluțiilor pe Oracle, iar ERP-ul 100% rusesc, 1C, a explodat, asigurându-și resursele necesare nu doar pentru dezvoltare, ci și pentru extindere în țările prietene. Și uite-așa marile firme globale au fost șterse cu buretele și înlocuite cu alternative locale care au crescut și mai mult business-ul intern. Sberbank, în loc să achiziționeze ATM-uri de la marii jucători internaționali(NCR, Diebold, Triton, Hitachi) și-a construit propriile ATM-uri. Și, cum criza de produse era mare, gustă din plin din zona tehnologică, ajungând să lanseze produse hardware ultra-complexe. Cel mai recent produs al lor este un inel smart, pe care ți-l pui la deget și lucrează similar ceasurilor smart, doar că mult mai discret.

De-a lungul vremii v-am dat mai multe exemple de evoluții spectaculoase. Vă imaginați că acum rușii nu mai folosesc pe nicăieri Autocad-ul, standardul de facto în lume? În locul acestuia au nanoCAD și alte produse 100% rusești. Aveți idee că își construiesc singuri avioane comerciale internalizând 100% toată aprovizionarea cu materiale și tehnologie? Că au reușit să-și producă propriile litografe – e drept, având pe moment, o tehnologie similară celei de acum 20 de ani, dar suficientă pentru a furniza necesarul de chip-uri din zonele industrial-militare. Nu mai vorbesc de faptul că au propriile arhitecturi de server, utilizează tehnologii de virtualizare pe care le controlează s.a.m.d. Și uite-așa ne-am trezit peste noapte cu Rusia, la oficial, a patra economie a lumii. E drept, în clasament Rusia e la distanță mare de competitorii săi principali. Vă dau mai jos top 5 PIB(PPC) la 2024, ca să nu avem discuții:

1. China – 33.5 trilioane de dolari;
2. SUA – 22.6 trilioane de dolari;
3. India – 14 trilioane de dolari;

4. Rusia – 6 trilioane de dolari;
5. Japonia – 5,7 trilioane de dolari.

realitate este benefic, asigurându-ți o dezvoltare și o teribilă creștere a economiei distruse de globalism. Înțelegeți? Aici e micul mare secret pe care globaliștii îl vor îngropat. Ce-a pierdut Rusia? McDonalds-ul și KFC-ul? Au pus altele locale, similiare din punct de vedere calitativ. Hai să nu cădem în imbecilitatea de a crede că binefacerea globalismului e o mâncare ultraprocesată de doi bani care, de altfel, mai e și devastatoare pentru organism.

Inclusiv din punct de vedere financiar treburile arată bine în zona de deglobalizare. Rușii nu mai plătesc tribut cămătarilor internaționali și au controlul absolut al fluxurilor financiare, scăpând de supravegherea din zona dolarului. Culmea, în ciuda faptului că globaliștii și-au strecurat omul la vârful Băncii Centrale a Rusiei! Doar că fluxurile financiare generate de *internaționalizarea rublei* nu mai pot fi contestate. Rusia își face importurile în ruble, iar pentru exporturi încasează ruble sau yuani. Este complet ruptă de la circuitul dolarului și-i merge bine. Asta în ciuda demenței propagandistice occidentale care-i numără cancerele lui Putin și care „*demonstrează*" că mai e un pic până pică Rusia.

Nu v-am dat exemplul cu Rusia pentru a o lăuda, ci pentru a lua un exemplu care, la începutul ostilităților cu Occidentul, părea fragil. Rusia își asigura o mare parte din hrană din Europa, era tributară fluxurilor internaționale tehnologice, importa aproape 100% din tehnologia utilizată intern și nu reușea să producă mai nimic. Culmea, „*lovitura devastatoare a globalismului*" – adică închiderea așa-ziselor *linii ale bunăstării* – nu au îngenuncheat-o, ci au întărit-o, crescându-i teribil economia.

Ceea ce nu conștientizăm noi este că, în sine, deglobalizarea, este un proces condamnat la succes. Mulți au impresia că dacă ne rupem de UE va fi dezastru. Nu va fi ușor în prima fază, dar vă garantez că dacă reușim doar să înlocuim coca congelată pe care o importăm și să producem local benzina și motorina, doar din componentele acestea vom gusta puțin din prăjitura deglobalizării care se va dovedi deosebit de dulce. Ce ni se poate întâmpla rău? Vă spun eu: în primul moment putem reporni facilitățile de producție a electricității pe cărbune, putem redirecționa fluxul de gaze din Marea Neagră în producția internă de energie și putem ajunge la costuri de câțiva bani pe kilowatt oră. Putem reporni liniile interne de rafinare a petrolului, rupându-ne de păgubosul mod în care OMV exportă petrol pentru a importa benzină și motorină, ajungând la prețuri de 1 leu pe litrul de combustibil. Știu, e georgism, dar am demonstrat că, dacă se dorește, se poate ajunge extrem de facil la un preț corect al combustibilului. Cu energia ieftină, producătorii de îngrășăminte pot veni cu prețuri competitive, transformându-se în producător regionali, iar întreaga economie se poate reclădi de la bază. Nu mai vorbesc de faptul că electrificarea se poate transforma în succes, România putând atrage natural investiții reale în producția locală. O rupere de UE/NATO ar însemna pentru România o scuturare de jugul fraudulent de îndatorare a țării, de scurgerile aberante de zeci de miliarde anual, de furturile cu legea în mână și, mai ales, de pozițiile monopoliste ale multinaționalelor care s-ar trezi brusc necompetitive deoarece, ce să vezi?, monopolul le dispare.

Din păcate lumea pică jalnic în fața propagandei globaliste, una similară celei comuniste care ne vorbea despre „putregaiul Occidentului”. Propaganda globalistă ne vorbește despre „putregaiul BRICS”, despre

de produse. Și uite-așa ajungem, ca niște proști, să pledăm contra unei orientări normale, de autosuficiență, amăgindu-ne că trăim în cea mai bună dintre lumile posibile. Și asta fără să vedem cum zidurile unui lagăr înfricoșător se ridică voios în jurul nostru.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/2025/10/gustand-din-prajitura-deglobalizarii.html

Despre autor

editor